

31. A HARMADIK ANGYAL ÜZENETE

Jel. 14,9-13.

I. Mindenki imád valakit

A harmadik angyal üzenetében két imádkozó csoportot látunk bemutatva. Az egyik csoport a fenevadat imádja, miközben magára veszi annak bélyegét. Ez a csoport Isten ítélete alatt meg fog semmisülni. A másik csoport Istent imádja, s ennek jeleként megtartja parancsolatait. Ezek megszentelődnek és elnyerik az örök életet.

A harmadik angyal üzenete olyan figyelmeztetés, amely világosságul szolgál az embereknek. Egyrészt, hogy megismerjék a jövő eseményeit, és öntudatos választást tudjanak tenni. Másrészt ez az üzenet figyelmezteti Isten gyermekeit a kísértés és a megpróbáltatás órájára, amely előttük áll.

Az előző angyal még csak arról számolt be, hogy Babilon – amely azonos a fenevaddal – megitatja a népeket paráznaságának borával. A harmadik angyal viszont már azt leplezi le, hogy mire megy ki ez a nagy ivászat. Ősellenségünk, a Sátán, ezen a vallás-politikai hatalmon keresztül azt szeretné elérni, ha az emberek őt imádják, elismerve mindenek feletti hatalmát. Ezt a szándékot már Pál apostol is előre jelezte: *„Aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten, az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.”* (2Thess. 2,4.).

A harmadik angyal üzenetének első része tehát nem más, mint Sátán megtévesztő szándékának leleplezése az emberek előtt. Hamarosan el fog jönni az az idő, amikor az emberek kényszerítve lesznek arra, hogy imádják a fenevadat. A harmadik angyal azonban fel akarja készíteni az embereket erre az eseményre. Egyrészt oly módon, hogy elmondja, mi lesz annak a következménye, ha engednek ennek a külső nyomásnak. Másrészt pedig azt mondja el, hogy mi lesz a következménye annak, ha a Teremtő Isten választják, és kitartanak mellette. Ezt az üzenetet nagy szóval kell hirdetni az emberek felé. Vagyis sürgető fontossággal kell eléjük tárni, olyan módon, hogy minden embernek lehetősége legyen meghallani és megérteni.

II. A harmadik angyal üzenetének harca

Az angyal figyelmeztetése Sátán három eszköze ellen irányul, a Fenevad, annak képe és bélyege ellen. Az „és” kötőszó összekapcsolja a fenevad imádoit azokkal, akik annak képét imádják. A másik kötőszó azokkal azonosítja őket, akik felveszik annak bélyegét. A fenevad, és annak képe, szoros egyetértésben hajtják végre elgondolásaikat, együtt követelik, hogy az emberek vegyék magukra a bélyegét. Ebből adódóan, aki imádja a fenevadat, az annak a képét is imádjá, és az a bélyegét is felveszi magára.

A tengerből feljövő fenevad, aki ellen az angyal üzenete hangzik, a pápaságot jelképezi. A 13. fejezet alapján hét kijelentés által tudjuk beazonosítani.

- Egyenlőnek tekinti magát Istennel, vagyis Istennek kijáró tiszteletet igényel és fogad el. (13,4/b; 6.)
- A sárkány, vagyis a pogány Római Birodalom adta neki a királyi székét. (13,2/b.)
- Egy meghatározott ideig adatott neki hatalom. (13,5/b.)
- Ez alatt az idő alatt hadakozik az Istennek szentjei ellen. (13,7/a.)
- Halálos sebet kap, de meggyógyul belőle. (13,3.)
- Világszéles befolyása van a nemzetek között. (13,7/b.)
- Nevének száma 666. (13,18.)

Az angyal üzenetének másik célpontja a fenevad képe. A fenevad képe a hamis és bukott vallásoknak egy olyan szervezetét jelképezi, amely Rómához hasonlóan erőszakkal akarja tantételeit elfogadtatni az emberekkel.

„A fenevad képe a hitehagyó protestantizmusnak azt a formáját ábrázolja, amely akkor alakul ki, amikor a protestáns egyházak dogmáik megtartásához a polgári hatalmak segítségét igénylik.” (EGW: NK 397,1.)

A harmadik eszköz, ami ellen az angyal szót emel, a fenevad bélyege. Ha az ember nem akarja, hogy igazi természete nyilvánvaló legyen, akkor lehet, hogy maga az Isten fogja felfedni azt, és egy jelet is ad hozzá, miként történt az Kainnal is kortársai előtt: *„És megbélyegzé az Úr Kaint, hogy senki meg ne ölje, aki rátalál”* (1Móz. 4,15.). Isten ugyanilyen módon adott egy jelt, aminek ismeretében leleplezhetjük az Isten ellenes törekvéseket, és elhatárolhatjuk magunkat tőle.

A harmadik angyal az emberiség két osztályát állítja szembe egymással. Egyik oldalon Isten gyermekei, akiknek ismertetőjele az, hogy megtartják Isten parancsolatait. A másik oldalon a világ fiai, akik egy másik fajta imádatból adódóan nem tartják meg Isten törvényét. Ebből a szembeállításból következik, hogy Sátán utolsó erőfeszítései Isten parancsolataival ellentétes irányúak. Az a bizonyos *„bélyeg”* (9. vers) ugyanis nem egyéb, mint a fenevad iránti engedelmesség megnyilatkozásának külső jele.

A katolikus írók egyházuk tekintélyének jeleként azt a rendelkezést szokták idézni, amellyel az egyház szombatról vasárnapra tette át a nyugalomnapot. Ezt a tekintélyt hallgatólagosan a protestánsok is elismerik. A vasárnap megtartásával elismerik, hogy a katolikus egyháznak van hatalma ünnepeket elrendelni, és büntetés terhe mellett érvényesíteni. A szombat megváltoztatására tett törekvés tehát a római egyház tekintélyének a jele vagy bélyege.

„Amikor az ember elveti azt az ünnepet, amelyet Isten a maga hatalma jelének nevez és helyette a Róma által választott hatalmi jelvényt tartja tiszteletben - ezáltal elfogadja a Róma iránti hódolat jelét, 'a fenevad bélyegét'. Ez azonban csak akkor lesz aktuális, amikor a kérdés világosan feltárul az emberek előtt és választaniuk kell Isten törvénye és az emberi rendelkezések között. Aki ekkor is a törvényszegés mellett dönt, az felveszi a 'fenevad bélyegét'.” (EGW: NK 401,f.)

„A pápai egyház látja, hogy a protestánsok becsapják magukat és szándékosan bezárják szemüket a tények előtt. Örül, amikor a vasárnap elrendelésére tett intézkedéseit tetszéssel fogadják, mert ebből látja, hogy a vasárnapnál végül az egész protestáns világot Róma zászlaja alá fogja vonni.” (EGW: NK 400,1.)

A fenevad bélyegét a homlokra és a kézre lehet felvenni. Ez a meghatározás a fenevad előtt hódoló emberek két osztályát mutatja be. A homlok ebben az esetben az értelem, a meggyőződés, a szabad akaratú döntés jelképe. Aki homlokára veszi fel a fenevad bélyegét, az önként és meggyőződésből fakadó döntése alapján imádja a fenevadat. A jobb kéz pedig a tevékenységnek, a cselekedeteknek a szimbóluma. Akik csak kezükre veszik fel a bélyegét, azok nem meggyőződésből foglaltak állást a fenevad mellett. Azok nem szabad akaratukból veszik magukra ezt a bélyegét. Azok az emberek csak a kényszerítés hatása alatt cselekszik azt, amit a fenevad parancsol.

A harmadik angyal azt mondja el, hogy miként reagál Isten a bűnében megkeményedett ember végső döntésére. *„Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét és bélyegét felveszi... az is iszik az Isten haragjának borából”* (9-10. vers). A fenevad imádata abból fakad, hogy korábban már ittak az általa kínált paráznságának borából. Vagyis elfogadták a Krisztus iránti hűtlenségéből fakadó hamis tanításait. Aki viszont ivott a fenevad *„paráznsága borából”* (8. vers), annak innia kell az *„Isten haragjának borából”* (10. vers) is.

III. Isten haragjának bora

Már a jelkép meghatározásában is benne van, hogy ez az ítélet az Isten haragjának a megnyilatkozása a bűn ellen, és a bűnben megkeményedett emberek ellen. Ez a pohár azonban elegyítetlenül van megtöltve az Isten haragjának borával. Vagyis nincs felhígítva, most nincs elegyítve kegyelemmel. Az emberiség történelmében eddig Isten minden ítéletében ott volt a kegyelem is. Itt azonban már nincs, mert végleg lejárt a kegyelem.

Az angyal üzenete szerint, aki a fenevadat és annak képét imádja, annak Isten kettős ítéletével kell szembenéznie. Az elegyítetlen harag két alkalommal és kétféle módon sújtja a gonosz világot. Először a hét csapás tölteti ki rájuk. *„És hallék nagy szózatot a templomból, amely mondja a hét angyalnak: Menjete el és töltsétek ki a földre az Isten haragjának hét poharát.”* (16,1-2.). Majd ezer év után a végső

ítéletben, a tűznek tavában teljesedik be újra a végső ítélet végrehajtásakor: „*És ha valaki nem találta meg az élet könyvében, a tűznek tavaiba vették... Ez a második halál, a tűznek tava*” (20,14-15.).

Nagyon sokszor találkozunk a Bibliában azzal a képpel, mi szerint Isten büntetése a gonoszok felé az egész örökkévalóságra kiható, állandó gyötrelmet jelentene. Erre azonban csak a felszínes bibliaismeret alapján lehet következtetni, illetve az értelmezett fordítások alapján. A görög kifejezés ugyanis nem kifejezetten azt mondja, hogy örökkön örökké. Az eredeti szöveget „eisz aiónasz aiónon” inkább így lehetne lefordítani: „az időnek idejéig”, vagyis egy meghatározott ideig.

Ez a kifejezés tehát nem jelent mindenképpen egy vég nélküli időtartamot. Más íráshelyek teljesen egyértelműen bizonyítják, hogy a gonoszok sorsa végül is a teljes megsemmisülés. „*Egy kevés idő még és nincs gonosz; nézed a helyét és nincsen ott... De a gonoszok elvesznek, és az Úrnak ellensége, mint a liget ékessége, elmúlik, füstként múlik el*” (Zsolt. 37,10; 20.). „*Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütőkemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, amely nem hagy rajtuk gyökeret, sem ágat.*” (Mal. 4,1.). „*Mert közel van az Úrnak napja minden népek ellen... és olyanok lesznek, mintha nem lettek volna*” (Abd. 15-16.). A gyötrelmet tehát csak egy bizonyos Isten által meghatározott ideig tart, de nem vég nélküli. A büntetésnek ezt az idejét, azaz mértékét az ezer éves mennyei ítélet alkalmával határozza meg Isten. „*Az időnek*” – Isten által meghatározott – „*idejéig*”.

Nagyon szeretném hangsúlyossá tenni, hogy az angyal üzenetének ez a része is evangéliumként kell hogy hangozzon. A gyakorlatban ezt az üzenetvivő szándéka és lelkülete teheti evangéliummá. Minden attól függ, hogy milyen lelkülettel mondd el, adod tovább. Ugyanaz az üzenet lehet a te ajkadon egy rideg ítélet, de lehet evangélium is, amely embereket ment meg a haláltól. Jézus is elmondta Jeruzsálem szomorú sorsát, nem hallgatta el, hogy el fog pusztulni a város. De sírva mondta el, mert szerette Jeruzsálemet, és a benne lakó embereket is. Ilyen módon kell evangéliummá tenni életünkben a harmadik angyal kemény üzenetét is.

„Ebben az időben Istentől jövő üzenetnek kell hirdettetni, amelynek megvilágosító hatása és megmentő ereje van. Ebben az üzenetben Isten jellemét kell ismertetni, hogy a világ sötétségét az Ő dicsősége, jósága, irgalmassága és igazságának világossága ragyogja át... A világnak adandó kegyelmi fény utolsó sugara, s a könyörület utolsó üzenete legyen kinyilatkoztatása Isten jellemének, ami: a szeretet.” (EGW: KP 310,2. 4.)

Isten népe számára az „*ítélet*” nem valamilyen félelmetes esemény, amitől rettegni kell a korábban elkövetett cselekedeteik miatt. Isten népe vágyódik az Isten ítéletei után, várja annak mielőbbi beteljesedését, – „*meddig nem ítélsz még Uram?*” (6,10.). Isten népe számára a szabadulás alkalma az Isten által tartott ítélet. Mert mi tudjuk, hogy nem Isten vádol bennünket, és nem Ő mutogat állandóan a bűneinkre, hanem Sátán. A Biblia minden esetben úgy mutatja be a második

adventet, mint egy áldott reménységet. Éppen ezért az üzenetünkkel ne félelmet keltsünk az emberekben, hanem reménységet és vágyakozást, aminek csak egyetlen feltétele van, a szívből fakadó őszinte hit és szeretet.

IV. A boldog halottak

Az előző komor háttér után az angyal arról is beszél, hogy az általános gonoszság közepette van egy csapat, akik elkülönültek az őket körülvevő bűntől, és az Isten ellenes lázadástól. Amikor az egész világ Isten törvénye ellen lázad, és érvénytelennek nyilvánítják azt, akkor ők megtartják Isten parancsolatait. Amikor az egész világ a türelmetlenség tüzében ég az élet minden területén, akkor van egy kis csapat, akiket a békességes túrás jellemez. Amikor az egész világ csak az erőben, a hatalomban, a fegyverekben, vagy valamelyik politikusban bíz, akkor ők Jézus hitével élik életüket. Teljes bizalom Istenben, ahogyan azt Jézustól, a Mesterüktől tanulták: *„legyen meg a Te akaratod”* (Mt. 6,10.).

Az *„itt van”* (12. vers) kifejezés több szempontból is hangsúlyossá válik ebben az üzenetben. A bűn legsötétebb időszakában, az őket körülvevő bűn közepette van egy csapat, akik dicsőítik Istent azért, hogy megtartják törvényét, és életük által bemutatják jellemét. Miközben Isten haragjának ítéletei hullanak a földre, *„itt van”* egy kis csapat, amelyik Isten oltalmazó takarója alatt biztonságban van, nekik nem árt a második halál, amikor az egész föld a *„tűznek távává”* válik. A *„van”* szónak nem csupán annyi az értelme, hogy ott vannak, hanem az is, hogy *„élnek”, „léteznek”,* mert ők már megszabadultak, ők már *„átmentek a halálból az életre”* (Jn. 5,24.). Erre az életre, vagyis az örök életre akar hívni a harmadik angyal minden embert.

A hármasközi angyali üzenet egy különös áldásmondással fejeződik be, amely már az első szavaival is három dolgot szögez le. Nem általánosságban a halottakat nevezi boldognak, hanem csak azokat, *„akik az Úrban haltak meg”* (13. vers). Ezek a halottak meg vannak különböztetve a már korábban elhalt igazaktól is. Az áldásmondás csak azokra a halottakra vonatkozik, akik *„mostantól fogva”* haltak meg az Úrban.

Mivel ez az áldásígéret a hármasközi angyali üzenethez tartozik, ebből törvényszerűen következik, hogy az ígéret attól fogva érvényes, amióta a hármasközi angyali üzenet hangzik. Azért van ez a megkülönböztető ígéret, mert ők már a 144.000-hez tartozhatnak, és azok kiváltságos jutalmában részesülnek. Ezek a halottak meg vannak különböztetve azoktól is, akik élve érik meg Jézus dicsőséges megjelenését. Mivel úgy tartoznak a 144.000-hez, és úgy részesülhetnek azok kiváltságos jutalmában, hogy nem kell végigszenvedniök a nagy nyomorúság idejét, és a Jákób lelki küzdelmének éjszakáját.

Az áldásígéret második részében azt olvashatjuk; hogy *„az ő cselekedeteik követik őket”* (13. vers). Ez a meghatározás szintén két dologra emlékeztet bennünket. Egyrészt azt jelenti, hogy az Isten ítéletében a jó cselekedeteik fogják

képviselni őket. Mivel az ítéletben a cselekedetek lesznek megvizsgálva. A Jézus Krisztusban igazzá vált embernek azonban csak a jó cselekedetei kerülnek ítéletre. Ezék. 18,21-22. Másrészt azonban azt jelenti, hogy az egész örökkévalóságon keresztül követik őket az elkövetett cselekedetek. Isten ugyanis egy emlékkönyvbe gyűjti össze mindazoknak a jó cselekedeteit, akiknek neve az élet könyvébe be lett írva. *„Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét.”* (Mal. 3,16.).

V. Krisztus, az Isten pecsétjében

Már az ószövetségi írásokban is olvashatunk arról, hogy Isten a vég idején egy jellel akarja megpecsételni azokat, akik az övéinek bizonyulnak. *„Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, akik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az útalatosságokért, amelyeket cselekedtek annak közepében.”* (Ezék. 9,4.). A Jelenések könyve is beszámol arról, hogy a végidő eseményei közben Isten megbízást ad mennyei angyaloknak arra, hogy pecsételjék meg *„a mi Istenünk szolgáit az ő homlokukon”* (7,3.).

Már az egyiptomi csapások idején is rendelt Isten egy olyan jelet, amely oltalmat biztosított mindazoknak, akik készek voltak a védelme alatt maradni, és amely megjelölte azokat, akik hozzá tartoztak. Ez a jel akkor a megölt pászka bárány, vagyis a húsvéti bárány vére volt, ami Jézus Krisztus golgotán kiontott vérére mutatott előre. Ezért mondja Pál is azt, hogy a *„mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk”* (1Kor. 5,7.).

Mivel az Isten által választott jelnek mindig a Megváltóra mutató jelképnek kell lennie, ezért a végidőben adott isteni jelnek is Krisztust kell felmagasztalnia. Isten az örök erkölcsi törvényben, a Tízparancsolat negyedik parancsolatának szombatját rendelte el örök jelként közötté és népe között. *„Legyen közöttem és az Izráel fiai között örök jel ez; mert hat napon teremtette az Úr a mennyet és a földet, hetednapon pedig megszűnt és megnyugodott.”* (2Móz. 31,17.).

Az Isten törvénye szerinti hetedik nap szombatja, mint örökkévaló jel és nyugalomnap, a teremtés emlékezetére rendelt emlékűnnep, ezért ez a nap mindenekelőtt a teremtő Istenre kell, hogy emlékeztessen bennünket. Mivel pedig a teremtés munkáját Jézus végezte el, hiszen János evangéliuma szerint *„minden Ő általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett”* (Jn. 1,3.), ezért a szombat Jézusra mutató jelkép.

Mivel pedig az újjáteremtő Istenünk is Jézus, ezért a szombat ilyen módon is Jézusra irányítja a figyelmünket. *„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az...”* (2Kor. 5,17.).

Jézus *„a szombat Ura”*-ként (Mk. 2,28.) nyilatkoztatta ki önmagát, vagyis Ő adta törvénybe foglalva a negyedik parancsolat szombatját, ezért a harmadik angyal

üzenete a törvényadó Krisztusra is ráirányítja figyelmünket. Már az Édenben is Jézus adta az embernek a szombatot, később pedig szintén Ő adta a szombat megszentelésére vonatkozó törvényt, a Tízparancsolatot is.

A bűn világában viszont felfokozódott a szombat jelentősége, ezért számunkra már a megszentelő Istenre való emlékeztetés jelévé is lett a szombat. *„És adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és ő közöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.”* (Ezék. 20,12.). Isten állandóan emlékeztetni akar arra, hogy a megszentelődésünk nem a mi erőfeszítésünk eredménye, hanem a megszentelő Isten műve, a megszentelésük Istene pedig szintén Jézus: *„Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére”* (1Thess. 5,23.). A *„békességnek Istene”*, másként a *„békesség fejedelme”* (Ésa. 9,6.) nevek Jézusra mutatnak, ezért a megszentelésünkkel kapcsolatos kijelentések középpontjában ismét Krisztusra kerül a hangsúly.

A szombat a szabadító Istenre emlékeztető ünnep is, aki a bűn rabszolgaságából kihozott bennünket az Ő országába. Izrael népének Egyiptomból való szabadulása ugyanis előképe volt a bűnbe süllyedt ember megváltásának, a lelki Egyiptom rabszolgaságából való szabadulásának: *„amely lélek szerint... Egyiptomnak hivatik”* (11,8.). Ezért a szombat, mint nyugalomnap, a Szabadító Istenünkkel, vagyis a Jézussal való közösségünk ünnepe is.

Pál apostol szerint a szombat az Isten nyugodalmába való belépés jele is egyben. A szombat megszentelésével már itt ebben az életben is beléphetünk Isten nyugodalmába, vagyis a lelkünk békességének nyugodalmába (lásd: Zsid. 4,1-11.). A Krisztusba vetett hitünk által ugyanis békességre juthatunk Istennel, mert Isten, Jézusban békéltetett meg bennünket önmagával: *„békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által”* (Róm. 5,1.). *„Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nékünk adta a békéltetés szolgálatát; Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket”* (2Kor. 5,18-19.).

„A megigazulás jeleként a szombat arra emlékeztet, hogy amikor belépünk Isten nyugodalmába, akkor már nem a saját tetteinkre hagyatkozunk az üdvösségünkért, mivel Krisztussal együtt már mi is megnyugszunk az Ő befejezett munkájában.” (RaH 1892. máj. 17.)

Jézus ezt a nyugodalmat ígérte meg akkor, amikor azt mondta, *„az én békességemet adom néktek”* (Jn. 14,27.). Mert igazi nyugalom csak akkor létezik, ha a lelkünkben is béke van. *„Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétké elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen.”* (Zsolt. 32,1-2.). *„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket... és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek”* (Mt. 11,28-29.).

A harmadik angyal mindezzel azt akarja hirdetni az embereknek, ne a fenevad bélyegét vegyék fel magukra, hanem a teremtő Isten jelét, amely az örök erkölcsi törvény negyedik parancsolatában található, és az ebben kinyilatkoztatott szombat megszentelésében fejeződik ki.